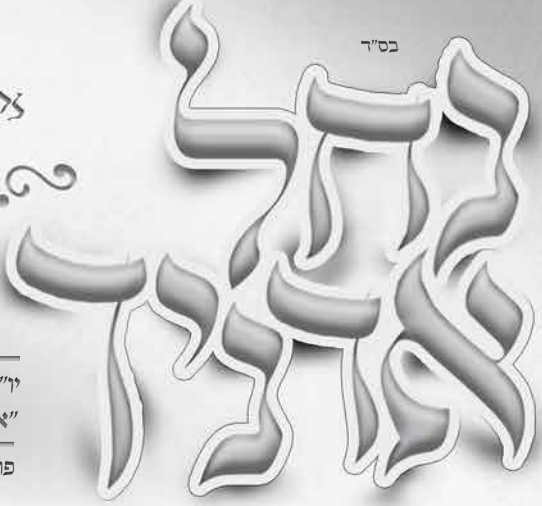

להגלות נעים תורה והסידור
מנדר היוצא מעזר

יו"ל ע"י התאחדות האברכים
"אדנים לתורה" דחסידי זוטשקא
פר' ויקרא תשפ"א + גליון צ"ב

נהל קדומים

דברות קודש ממעיין נובע, כ"ק מרן רבוה"ק זי"ע

חלוקי הנחל

פלאות התורה מאוצרותיו של
הגדו"ח ר' זרח רונטל שליט"א

"בניסן עתידים להיגאל"

סגולת חודש ניסן והשמחה שבה
והיציאה בו מעבדות לחרות בכל חלקי גר"ץ

עדיין עושים אותה בשמחה

חידוש נפלא מובא בשפ"א (פ' בא תרמ"ב), שהטעם שאין אומרים תחנון בימי ניסן, ונפסק בשו"ע שאין מתעניין בהם וכו', כיון שהם ימי שמחה. ואיזה שמחה יש ביומי ניסן הקודמים לחג הפסח, אומר השפ"א ע"פ המובא בחז"ל שכל מצוה שבני"י קיבלו אותה עליהם בשמחה, עדיין עושים אותה בשמחה. וכגון מילה וכו'. והרי אחרי שבני"י קיבלו מהקב"ה את פרשת החודש ועניני חג הפסח כתוב בתורה (שמות י"ב ט) "ויקוד העם וישתחוו", וכמו שפירש"י אצל אליעזר עבד אברהם מה שכתוב אחרי שהסכימו על השידוך של רבקה עם יצחק "וישתחו ארצה לה", מכיון שמודים על בשורה טובה, הרי לנו שבני ישראל קיבלו את עניני חג המצות בשמחה גדולה.

וכן מובא בדרכי משה שאין לאדם לומר "כמה טורח פסח זה", שהרי בני"י קיבלו מצוה זו בשמחה רבה. ואע"פ שהיה צריך להיות להם במצרים טורח עצום בלימוד כ"כ הרבה הלכות וסוגיות - הלכות מילה, שחיטה, הלכות קרבנות - וקר"פ (סדר קדשים, מס' חולין, ופסחים), וכמובא ברמב"ם ה' פסולי המוקדשים שצריך לבדוק כל בהמה בד' ימי ביקור משישים וארבעה סוגי מומים. וכן היו צריכים להכין הבית ולנקותו מחמץ, (שביים הראשון היה אסור בחמץ ג'כ בפסח מצרים), וכן היה צריך לקרבן פסח מסיירות נפש עצומה ממש מגודל הסכנה לעשות כך לאילי מצרים הטלה. [ואפילו שיכלו לקחת לק"פ מהעזים שלא היה את גודל הסכנה כמו לקחת מהכבשים שהם אלילי מצרים, ולא יסקלום, ובכ"ז העדיפו לקחת מהכבשים במסי"נ כדי לבזות הע"ז של מצרים].

ובכל זאת אשר שמעו בני"י פרשת החודש, קיבלוהו בשמחה ובקידה והשתחויה של הודיה. ודוקא בגלל זה זכו בני"י לדרגה הנפלאה של "ובמורא גדול זה גילוי שכינה". שנגלה עליהם מלך מלכי המלכים הקב"ה. ומוסיף השפ"א שכיון שקיבלו אז ע"ע את עניני הפסח בשמחה גדולה, ע"כ עדיין עושים אותה בשמחה. ולכן מר"ח ניסן הם ימי שמחה, על זה שמעו בשבת קודש הקודמת לניסן את פרשת החודש על מצוות מועד חג הפסח.

מהותו של מלך ששולט על עצמו

עוד מהלך נפלא נביא בזה בס"ד להשיג מעט את גודל שגב קדושת ימי ניסן. מובא בשם משמואל בשם אביו האבני נזר (בלקט הגש"מ) הדנה היות ורשב"י מגדיר במס' שבת את מהותם ומציאותם של בני ישראל,

המשך בעמוד ב' <<<

הלימוד עם ילדי ישראל, ולכן נרמז בזה אל"ף זעיר"א, שזה ההתחלה שמלמדים ומאלפים בניה לילדי ישראל הקטנים.

ונראה להוסיף בזה, מה שמתחילים מיד עם ילדי ישראל בפר' עולה שהוא התחלת הפרשה, כי עולה באה לכפר על המחשבה שהיא במח, שזה ראשית כל עשי' שמתחלת במחשבה. וכאשר משעבדים להשי"ת את המחשבה שבמח הרי כל החושים משועבדים לעבודתו ית"ש, וחפצים להכניס ולהשריש ידיעה זו בילדי ישראל בראשית דרכם, לכן זה תחילת לימודם.

(כ"ק מן אדמו"ר זי"ע)

מהנחל
נחלי אש בקצירת האומר

"לבחון כל אבר ואבר"

והפשיט את העולה ונתח אותה לנתחיה (ויקרא א, 6). והפשיט את העולה, רוצה לומר כישרצה להפשיט מעצמו הגאווה הנקרא עולה לשון עליה, אזי ונתח אותה לנתחיה, רוצה לומר ישגיח על כל אבר ואבר ממנו בפני עצמו אזי ימצא חסרונותיו.

(המגיד הק' מזלאתשוב זי"ע)

בושה והכנה המביאה לעבודת ה'

פתות אותה פתים ויצקת עליה שמן מנחה הוא (ויקרא ב, 6). פירש על זה הרה"ק רבי מנחם מאמישנינוב זצוק"ל שעל האדם לשבר את עצמו לגמרי, ויעשה מעצמו פתים - פתים היינו פירוים. אך ויצקת עליה שמן שיהא צהלתו בפניו וכו', שלא יהיה ניכר לכל כלפי חוץ שברון ליבו ורוחו, ואז מנחה הוא שיהא לנח"ד לבורא ב"ה.

אמנם יש לפרש באופן נוסף פתות אותה פתים כנ"ל שעל האדם לשבר את עצמו ויבטל עצמו ומהותו כפתים ופירוים. "שמן" במליצה (בלשון אדיש) "שעמען" היינו בושה, שהאדם צריך ליבוש ולהלכלם לפני הבורא ב"ה על מיעוט מעשיו ועבודתו.

וכע"ז יש לפרש על הפסוק "בכל עת יהיו בגדיך לבנים ושמן על ראשך אל יחסר" (קהלת ט, ח) ופירש הרה"ק רבי חנוך הענין מאלכסנדר זיע"א שהאדם צריך לראות את עצמו בכל עת כאדם הלבוש בגדים לבנים וכד שמן עומד על ראשו, ובכל תנועה שיעשה שלא כראוי יתלכלכו בגדיו בשמן, וכאשר ישים האדם אל ליבו שבכל עת ובכל מצב אם יעשה תנועה שאינה ראויה יכול לפגום וללכלך ח"ו את קדושת נשמתו, אזי לא יחסר יזהר שלא יעשה שום חסרון. ויש לפרש כאן ג"כ כנ"ל "ושמן על ראשך אל יחסר" "שעמען" מידת הבושה לא יהא נחסר ממך ואדרבה צריך האדם להיות מלא בושה, לא מבני אדם חלילה, אלא מהבורא ב"ה על מיעוט וחסרון עבודתו, ועי"ז יזכה להמנע מלעשות שום חסרון ח"ו רק להוסיף יותר בעבודת ה'.

עזיבת הגשמיות והשפלות, הדרך לעבוד ה'

דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם אדם כי יקריב מכם קרבן לד' מן הבהמה מן הבקר ומן הצאן תקריבו את קרבנכם, אם עולה קרבנו מן הבקר זכר תמים יקריבנו אל פתח אהל מועד יקריב אותו לרצונו לפני ד' (ויקרא א, 1-3). פירוש, [אדם כי יקריב מכם קרבן לד'] אדם שרוצה להתקרב עצמו להיות דבוק בהבורא ב"ה, "מן הבהמה", פירוש שבתחילה צריך להרחיק עצמו מן תאות הבהמיות, שלא יעשה להנאת עצמו, רק למען לקיים מצות הבורא ב"ה, ואחר כך "מן הבקר" הוא לשון ביקור ודרישה, שיתחיל לדרוש ולחקור איך לקרב עצמו בהשם יתברך, על ידי תורה ותפלה, ואחר כך "ומן הצאן" רומז על מדת השפלות, על דרך 'צעירי הצאן' (דמיה מט, 6), פירוש שאחר כל זה ידע בנפשו שלא עשה עדיין כלום, ועל ידי זה תקריבו את קרבנכם.

וזהו אם עולה קרבנו מן הבקר פירוש אם עלה למעלה, להתקרב ולדבק עצמו בהבורא ברוך הוא, על ידי תורה ותפלה שמרומז בה'בקר' כנ"ל, זכר הוא לשון זכירה, תמים הוא לשון תמימות, פירוש שתמיד יזכור להיות תמים במעשיו, כמ"ש [תמים תהי' עם ד' אלוקיך' (דברים י"ג, 4)], 'תמים תהי', אזי 'תהי' עם ד' אלוקיך', שתזכה להתדבק בו יתברך שמו. (רביה"ק ר' מרדכי מנדבורנא זי"ע)

חשיבות עבודת קרובי חומר

אדם כי יקריב מכם קרבן לד' (ויקרא א, 4). הפסוק מרמז לנו דרך מוסר לעבודת ד'. "אדם" יען אשר הוא קרוץ מחומר נוטה בטבעו לחומריות, לכן "כי יקריב מכם", כל מה שיקריב מעצמו, כל משהו שיותר מעצמו במה שהוא יכול ומסוגל לכך, זה כבר נחשב לו "קרבן לד'". ואמר הכתוב, שתשוקתו של הקב"ה הוא שיקריב האדם את קרבנו "מן הבהמה", כלומר מן הבהמיות שלו כי אדם יכול להיות כל חייו כאדם, ויכול להיות ח"ו כבהמה, והחילוק הוא במחשבה דקה. כמ"ש רז"ל (זירי טז) בנינים שצלו את פסחיהן, אחד אכלו לשום מצוה והחד אכלו לשום אכילה גסה. כי אם עושה כל מעשיו לשם שמים, אז הכל נחשב אצלו לרוחניות, ונעשה מן הגשמיות "קרבן לד'", פירוש מקרוב לאלוקות. ואתה מחשבה דקה היא הנסיון הגדול של האדם, והוא הקרבן האמיתי המיוסד על מסירות נפש של היהודי לד', ועל יסוד זה בנוי כל עבודת האדם.

ולכן אם חטא ח"ו אדם מישראל, עליו להקריב "קרבן לד' מן הבהמה". כי כל הנפילה של האדם נובע מכך שבמקום להקריב את הבהמיות אל הקדושה, השליט את הבהמיות על הצורה רח"ל, ולכן נכשל בחטא. ולתקן זאת עליו להקריב קרבן "מן הבהמה", אשר העיקר בזה הוא המוסר שעליו ללמוד מהקרבת הקרבן, לזבוח את הנפש הבהמית ולקרבה אל הקדושה. (כ"ק רבינו הנחל יצחק זי"ע)

לשעבד המחשבה שבמח

ויקרא אל משה - א' זעירא. הנה בכלי יקר פי' דא' הוא ראש האותיות, וכן ויקרא הוא ראש והתחלת

"לכל ציוויים קדמה קריאה לשון חיבה"

נעלם מעיניהם, כי אינם עובדים את השי"ת בהדרגה, ותופסים דבר שאינו שייך להם בלי שום רשות וקריאה מן השמים. ועל אותם האנשים נאמר (שמות כ"ז) לא תעלה במעלות על מזבחי היינו כדי להיות בעל מעלה ומדרגה כי "תגלה ערותך עליו", כמו שאנו רואין שנעשו ח"ו בעלי מרה שחורה. ולא כן דרך האנשים השלמים שהם עובדים מרוצים להשי"ת ואינם רוצים באמת שום מדרגה, ומה שאנו רואים שיש להם מדרגות הכל הוא ע"י כפייה מן השמים, לדרך העולם. ויזהר האדם בזה ואל ירסו לעלות אל ה' כי הרבה עשו כרשבי" ולא עלתה בידם" (ברכות לה).

וכן בספה"ק פרי הארץ (מכתב כב) כותב שם תשובה כללית, לרבים ששאלו אותו על המחשבות הזרות, שאינם נותנים להם מנוחה, מדבר שם אפי' לאנשים בעלי צורה ועבודה, וכותב להם תשובה ע"ז, "הסיבה לכל זה היא הגדלות שבהם, שאינם שמחים בעבודתם, ולא די להם כי אם בגדולות מהם, והרי יש לו לכל אדם להיות שמח בחלקו ואפי' בתורה ועבודה, ולשמוח עם ההשגות שלו. ומה שאין כן אם אינו נהנה ושמוח בעבודתו, והרי הנפש מתאוה לתענוגים, ואם אין לה סיפוק ותענוגים מעבודת השי"ת הרי היא מתאוה לתענוגים אסורים ח"ו. וכן המחשבות זרות באים משום כך דכיון שאינו שמחה בעבודתו ורוצה מדרגות גדולות ממנו הרי דוחים אותו למחשבת חוץ, כי כל מחשבה ורצון מחשבה היכל ה' המה ומי שחפץ ליכנס למקום שאינו ראוה לו הרי דוחים אותו לחוץ וע"ז הוא נופל ח"ו לגמרי למחשבות זרות וכדו'. ולכן אע"פ שכל אחד חייב לומר מתי יגיעו מעשי למעשי אבותי ולשאוף להיטיב את דרכי ולקיים את כל המצוות מעשיות כראוי אע"פ כ' יהיה שמח בחלקו של עכשיו וזוהי יזכה לגדולה הימנה", עכ"ל. והרי דברים אלו נאמרו לדור של תלמידי הבעש"ט וכ"ש לדורינו אנו ואם יאמר האומר, שהוא שאני, שבאמת אין לו כלום, זה אינו, דהלא פושעי ישראל מלאים מצוות כרימון (עירובין טו), אבל אינם שמחים ונהנים מזה. ומשמע מדבריו שאילו היו שמחים במצוות שיש להם עם "מודה אני" ו"נטילת ידים" ו"שלא עשני גוי", לא היו בכלל פושעי ישראל.

ויקרא אל משה - א' זעירא. ומבואר בספרים (בעש"ט ושא"ט), דמשה רבינו ע"ה בהיותו העניו מכל האדם אשר על פני האדמה, לא חפץ שיכתב עליו בתורה ויקרא, שהוא דרך חיבה לצדיקים, אלא יכתב ויקר לשון מקרה. וא"ל הקב"ה לכתוב ויקרא. וע"כ הוכרח לכתוב. אמנם בכל זאת כתבו בא' זעירא. ויש לבאר, דהנה אמרו בגמ' "ויקרא אלו תפילין", ואמרו עוד בגמ' תפילין דמארי עלמא מה כתיב בהו, "מי כעמך ישראל גוי אחד בארץ", ויש לפרש דהשי"ת מתפאר בעם ישראל אשר בחר בהם משום שמתנהגים בשפלות רוח. כמ"ד (זבחים י. ג.) לא מרובכם מכל העמים חשק ה' בכם ויבחר בהם כי אתם המעט מכל העמים. ודרשו רז"ל בגמ' (חולין פט) שאפי' בשעה שאני משפיע לכם גדולה אתם ממעטין עצמכם לפני ולפי"ז י"ל הרמז "ויקרא-א" דהיינו ב"יקר" היינו התפילין של "א" היינו אלופו של עולם, "זעירא", פ' שם כתוב שבחנו דאנו בניו חביביו ובחיריו של השי"ת, כי אנו ממעטים עצמנו, כי הענוה חשובה היא מאד לפני השי"ת.

ואיתא באוהב ישראל (ליקוטים חשמים ויקרא) יסוד גדול בעבודת השי"ת שיש לידע אותו, עמש"כ רש"י עה"פ ויקרא אל משה. וז"ל רש"י הק', "לכל דברות ולכל אמירות ולכל ציוויים קדמה קריאה לשון חיבה" עכ"ה. וכתב שבא רש"י ללמדנו יסוד גדול, דכמו שמשמע"ה לא יגש לדבר עם השכינה עד שקדמה הקריאה, כמו"כ צריך האדם הרוצה לעלות אל ה' ממדרגה למדרגה, פ' שהוא אינו שבע רצון מהמדרגה בה הוא נמצא עתה, זה מצריך שיקדימו לו קריאה מן השמים וליתן לו אותה המדרגה. כי העבודת האמיתית היא דוקא מי שעובד את השי"ת ואינו רוצה שום מדרגה עד שכופין אותו מן השמים לצורך העולם. וממשיך הרה"ק מאפסא, "דהנה בעוונתו ראינו רבים מן החסידים שנהיו משוגעים ח"ו או בעלי מרה שחורה, ומאין נמצא הדבר הזה, אם מן התורה ח"ו, אדרבה התורה עוד משמחת את הלב, ולסיבה זו אסרו חז"ל לימוד התורה בת"ב ולאבל (תענית טו). ואם מן המצוות, הרי פיקודי ה' ישרים משמחי לב (תהילים יט טו). אבל הענין הוא כי האנשים ההם לעלות אל ה' והסולם

אמרים ערבים ממאורי החסידות

ערבי נחל

זהירות מנאוה הפוגמת בעשיית המצוה

ונפש כי תחטא ועשתה אחת מכל מצות ד' אשר לא תיעשנה ואשם (ויקרא יח). כי הנה ידוע מה שהאדם עובד את הקב"ה יותר, הוא כלא נחשב נגד גדולת הבורא יתברך, אבל כשהאדם עושה מצוה, והוא סובר שהוא עובד את ד', זה המצוה אינו נחשב לכלום. וזהו פ' הפסוק "ונפש כי תחטא, כלומר מה החטא, ועשה אחת מכל מצות ד' אשר לא תיעשנה ואשם, כלומר, שהמצוה הזאת יעשה לו כלא, והוא סובר שעובד ד' כראוי, ואשם.

(קדושת לוי)

א' זעירא - ענוה בלימוד התורה

עוד ירמוז א' זעירא ע"ד ששמעתי אומרים בשם ר' יוסף מ"מ דק"ק פולגאה זלה"ה, שאמר על מה שאומרים העולם "שהלומדים לערנין יוא, והחסידים לערנין ניט", שהאמת שהלומדים כל מה שלומדים יותר, הם גדולים בעיניהם ויוחשב בעיניהם שכבר למדו הרבה כל הצורך. והחסידים כל מה שלומדים יותר, הם יותר קטנים בעצמם, וזהו כל מגמתם שלומדים א"ע להיות קטנים ושפלים בעצמם, והוא שירמוז א' זעירא, אלוף לשון לימוד, זעירא, להקטין עצמן, והבן.

(דגל מחנה אפרים)

מיתוק הדינים כשיודעים שהכל לטובה

הנה ראיתי בס' "אורח לחיים" על ויקרא - שהוא א' זעירא, דהנה אותיות ק"ר הם לא טובים, והם מצירוף

ש"כל ישראל בני מלכים הם", וכמו ש'בן אדם' - הכונה שהוא עצמו אדם, [התרגום על המילים "והיה אם בן הכות הרשע" אם הוא בר חיוב לאלוקיו]. כך הכונה שכל יהודי בעצמו מלך, בהיותו מבני האבות הק' שכל אחד מהם היה בעצמו מלך.

אמנם אברהם אבינו הוכתר ממש למלך ע"י כל האומות, אבל ההגדרה האמיתית של מלך הוא שאינו משועבד לשום דבר. וכמוכא באבן עזרא בפ' נשא שהמלך האמיתי הוא זה שהוא חפשי מכל התאוות, שאם נכנע אדם אפילו לתאוה קטנה, א"כ התאוה חזקה ממנו ומושלת עליו, ולא הוא זה המלך השולט. ולכן נזיר שמתגבר על תאוותיו נקרא כך מלשון נזר-כתו, שע"י השליטה על התאוות יש לו מלכות.

והנה איתא בתיקו"ז שהמילה "מלך" היא ר"ת מוח, לב, כנף, כי מלוכה מורכבת מג' חלקים מלך צריך לשלוט על מוחו ששם משכן הנשמה, ע"י שמשלטי כל התורה על שכלו ודעתו, וזה חלק המלכות מצד הנשמה שמשכנה במוח. [זקן ממרא הוא א' שלא היה מסוגל להכניע מוחו ולזוז מהחלטות שכלו, ולהתבטל לשכל התורה]. וכן מלך צריך צריך לשלוט על לבו ששם משכן הרוח. שטבעה האנושי להרגיש גוש גאוה להתגאות ולהשתרר על זולתו, ומלך משלטי בלב רגשות שהם רק ע"פ התורה, שלא להתביש מהמלעגים עליו בעבודת ה', ולא מתפעל מאף אחד, אבל לא מתגאה על זולתו. וזוהי הוא מלך על חלק הלב והרוח. וכן מלך צריך לשלוט על חלק הכבוד שבו משכן הנפש. שע"י רתיחת הדמים שבכבוד שמתוקן לכל התאוות, "כי הדם הוא הנפש". וכן "נפש" הוא לשון של רצון. ולכן רק בני ישראל נקראים "בני מלכים" שהם מושלים וממליכים א"ע על תאוותיהם.

והנה כאשר היו בני"ב במצרים נפלו ממדרגתם ומעלתם, שכל הג' חלקים - מוח לב וכדו היו נפולים בגלות מצרים, "שנסתמו עיניהם ולבם ונפשם של ישראל", ששלטו המצרים על ג' חלקי מלכותם של ישראל עיניהם הוא בחינת המוח, לבם הוא הלב, ונפשם בחינת הנפש שבכבוד. ולשון הרמב"ם "כמעט שנעקר העיקר ששתל אברהם אבינו", שהיו מובלעים שם כעובר במעי אמו שאין לו אז מציאות עצמית ש"עובר ירך אמו", וכדי להוציאם ממצרים היה צריך להיות בחינה של לקחת לו גוי מקרב גוי. וכמוכא בזה"ק ובמדרש משל לרועה שמכניס ידו למעי הבהמה להוציא העובר, כך היו בטל כל מציאותם לקליפת מצרים, והיו צריכים בני"ב להיוולד מחדש ולצאת.

הלידה מחדש בכל חלקי עש"ן ונר"ן

והנה ידוע מספה"ק שכל דבר בעולם יש בו ג' חלקים "עש"ן", - ע'ולם ש'נה נ'פש. ובכל חלק מחלקי העש"ן, יש ג' ח' הג' בחינות נר"ן נ-פש ר-וח נ-שמה! והנה כמו שפרטנו את ג' חלקי המלכות שבנפש-האדם שיש בו נר"ן, [מח לב כבד], וכך יש ג' ח' חלקי נר"ן בבחינת ע'ולם. נפש העולם הוא ארץ ישראל, רוח העולם הוא ירושלים, בחינת הלב - לב העולם [וכדאיתא בזה"ק], ולכן שם תמיד היה מצב של שמחת הלב משוש כל הארץ, וכיפה של חשבונות היה מוחץ לירושלים שבתוך ירושלים אין מקום לדאגות ועצבות. ונשמת העולם הוא בית המקדש, בחינת שכל התורה, ששם לשכת הגזית "כי מציון תצא תורה". וכן יש ג' חלקי נר"ן בבחינת ש'נה. נפש הזמנים הוא ראש חודש, שיש בו נפש יתירה, שהוא השתוקקות וצמאון וחשק חדש לבורא. [ורואים דבר נפלא ברמב"ם, שאם אין יהודים בארץ ישראל בטל ענין קידוש החודש, שר"ח קשור לענין הנפש, ולכן אם אין נפשות ישראל בארץ ישראל שג"כ בחינת נפש שבועלם, בטל קידוש החודש]. ורוח הזמנים הוא יום טוב, שאין בו נשמה יתירה, ולכן אין ענין בשמים

המשך בעמוד אחרון <<<

שק"ה, ולכן צריכין להמתין או באות העי"ן ויהי נקרא קר"ע, או באל"ף ויהי נקרא קר"א לשון חיבה, ע"ש. והנה נראה לע"ד לפרש דבריו, דהנה אם יש לאדם איזה רע ח"ו, וזהו בא מהאבות ק"ה, לכן צריכין להמתין או במה שידע שהשי"ת נותן לו זאת לכפר עוונותיו, וזה קר"ע רע גזר דינו, או שיכול להיות שיהי' לו איזה טובה עי"ז, כמצינו בר"ע וכן בנחום איש ג"ז, שאמר על הכל ג"ז לטובה, ולבסוף נעשה כך, וזהו קר"א לשון חיבה.

(אך פרי תבואה)

א' זעירא - פתח כפתחו של מחט

אלף זעירא בויקרא, שאל"ף ר"ת פתחו לי א'חותי, ודרשו חז"ל פתחו לי פתח כחודו של מחט, ולכן א' זעירא לרמוז על פתח קטן.

(זרע קודש, ליקוטים)

תשובה אפי' כשהטא על כל מה שנצטווה

אדם כי יקריב מכם קרבן (ויקרא א.ג). במדרש (תנומא) למה אמר אדם, ולא אמר איש, ירצה לומר כי יחטא האדם כמו אדם הראשון שהתחיל לחטוא יקריב קרבן. והכוונה נ"ל, כי אדם הראשון היה לו רק מצוה אחת, ועבר עליה ונשאר ערום ועריה מכל מצוה, ומ"מ נתכפר לו ע"י הקרבן והתשובה, כן כל אדם אפילו כשיחטא, ויעבור על כל מה שנצטווה מהבורא ית"ש, והוא ערום מכל מצוה כמו אדם הראשון, אל יתיאש עצמו מן הרחמים, אלא יקריב קרבן ויעשה תשובה ויתכפר לו.

(כתב סופר)

מי שאינו יכול מאיזה סיבה להכשיר את השיש, יכול להשתמש בלי הכשרה, כיון שמכסה את השיש.

מברשת שיניים, אם אין מיוחד של פסח, מצד הדין מותר להשתמש במברשת של כל השנה, ויראה לנקות את המברשת היטב.

הכשרת המטבח

מי שאין לו כיריים מיוחדות לפסח, ואין לו אפשרות להחליף את החצובות, יכול לנקות היטב את החצובות, וילבנם באש במשך דקה, שיעביר את כל חלק שבחצובות על האש, ויצפה אותם בנייר אלומיניום, והמשטח שלמטה יעשה על זה עירוי מקומקום חשמלי ויצפה בנייר אלומיניום.

בשעת הדחק גדול כשאין תנור מיוחד לפסח, ניתן להקל להכשיר את התנור של כל השנה, על ידי שמנקים טוב את התנור, ואחר כך מכניסים סיר עם מים חמים, ומדליקים את התנור בחום הכי גבוה וניתן אחר כך להשתמש בתבניות חד פעמי בתנור, ולכסות את המאכלים.

יכולים לבכס את המפות והמגבות בהרתחה, ולהשתמש בהם בפסח.

נערך ע"י הר"ג ר' נפתלי מרדכי ראזענבוים שליט"א

הלכות פסח (א)

אם משתמש בכלי רק לדברים קרים, אפשר להקל, ולהשתמש בלי הגעלה.

מי שאין לו גביע לפסח ורוצה להשתמש בגביע של כל השנה, אם משתמש בגביע רק לקידוש ואחר כך מנקה את הגביע אינו צריך הגעלה, ואם לפעמים שורה בכיור הגביע עם חמץ צריך הגעלה.

מי שיש לו גביע עם שפה, יקנה היטב את השפה לראות שאין שם פירורים של חמץ.

מי שאין לו כלים חדשים לפסח, אם יש לו אפשרות להשתמש בסירים חד פעמי, עדיף שישתמש בהם, ולא יעשה הגעלה.

ההלכה נפסק שלא מועיל הגעלה לכלי זכוכית, ובשעת הדחק דעת המשנה ברורה להקל, אמנם כיום שיש כלים חד פעמי או כלים אחרים אין להגעיל כלי זכוכית.

ברכת האילנות

מברכים ברכת האילנות בחודש ניסן, ולכתחילה יש לראות את ההפרחה שזה שלב לפני שיוצא הפירות (מ"ב), גם בעומד מרחוק צריך שיראה ההפרחה, ואם לאו אינו מברך. ומנהג רבוה"ק לאומרו בימי חוה"מ בבגדי שבת.

הרואה רק פירות שכבר צמחו לדעת המחבר (סימן רכ"ו) אי אפשר לברך עליהם, והמשנה ברורה מביא מאליה רבה שאם לא ראה אותם עדיין זה פעם ראשונה שרואה יוכל לברך, בתנאי שהפרי עדיין לא גדל כל צרכו.

הגעלת כלים

המנהג בארץ ישראל להכשיר כלים חדשים, כיון שיש בהם חשש שהשומן שמורחים עליהם נעשה מאיסורים, ומכשירים אותם על ידי הגעלת כלים

חכמים יגזרו

משולחנם של חו"ר קהילתנו הק'

הגאון הגדול ר' אברהם צבי הכהן שליט"א

אם יש חיוב לתת מעשר כספים מתלושי קנייה

רבים שואלים על תלושי זכויות קנייה שמחולקים לפני פסח ע"י קימחא דפיסחא, וכן בתקופתנו באם יחולקי תלושי מזון ע"י הרשויות. בכל אלו האם יש חיוב להפריש מעשר כספים, והיאך. ונרחיב את היריעה בעניין זה.

מעשר כספים – מקור הדין

איתא בפסיקתא דרב כהנא (פ"י אות י') על הפסוק (דברים י"ד כ"ב) – "עשר תעשר את כל תבואת זרעך": "עשר תעשה, שלא תתחסה, עשר שתתעשה. אמר הקב"ה, עשר את שלי, ואני מעשר את שלך. את כל, א"ר אבא בר כהנא, רמז לפרגמטופטין ולמפרשי ימים, שיהו מוציאין אחד מעשרה לעמילי תורה".

ובתוס' (תענית ט' ע"א) כתבו: "הכי איתא בספרי, עשר תעשר את כל תבואת זרעך היוצא השדה שנה שנה. אין לי אלא תבואת זרעך שחייב במעשה. רבית ופרקמטיא וכל שאר רווחים מנין, תלמוד לומר – את כל. דהוה מצי למימר – את תבואתך. מאי כל, לרבות רבית ופרקמטיא וכל דבר שמרויח בו".

תוקף החיוב

בשו"ת מהר"ם רטנבורג (ר"פ סי' ע"ד) כתב: "יראה אחרי שהחזיקו לתתם לעניים, אין לשנותם למצוה אחרת, דנראה נגזול עניים. דאע"פ שאינו מן התורה, אלא מנהג, האי קיימא לן – דברים המותרים ואחרים נוהגים בהם איסור, אי אתה רשאי להתין בפניהם... מעות מעשר כספים כבר זכו בהם עניים ע"י מנהג, שכן נהגו כל הגולה".

גם הב"ח (י"ד סי' ש"א) כותב על דברי הטור (שם), שאסור לתת מעשר עני לצדקה שפסקו על בני העיר: "מיהו אין זה אלא במעשר עני מזרע הארץ, שהוא מעשר עני מן התורה. אבל מה שאדם מעשר ממה שמרוויח במו"מ בכספים ובשאר רווחים אינו בכלל זה, ויכול ליתן ממנו לצדקה ולפדיון שבויים, שהרי אינו חייב בה לא מן התורה ולא מדרבנן".

והט"ז (שם ס"ק ל"ב) הביא דבריו וכתב: "ותמהתי, שהרי [בטור וש"ע י"ד] ריש סי' רמ"ט מבואר שחיוב גמור הוא, כמו שכתבו כל הפוסקים והב"י בשם ירושלמי" (א.ה. לענ"ד דברי הט"ז תמוהים מאד, שהרי דברי הפוסקים שם לא נזכר אלא שאם רוצה לתת צדקה לפני, עדי חמישית נכסיו מצוה מן המצוה, ואחד מעשרה בנכסיו בינו, פחות מכאן אין רעה, ולא מיירי כלל במצות מעשה, ועי' גם בברכי יוסף סי' רמ"ט שתמה עליו, הירושלמי מיירי רק בחומש ולא במעשר)."

גם הגאון ר"ד אופנהיים (בשו"ת חות יאיר סי' רכ"ו) תמה על הב"ח: "האיך נעלם ממנו דברי התוס' במס' תענית דף ט' ע"א והאיך לא דק ולקולא לא דק, דאיתא התם

חומש מנכסיו למצות. עד היכן, רבן גמליאל בן אינייא ורבי אבא בר כהנא, חד אמר עד כדי תרומה ותרומת מעשה, וחרנה אמר כבד את ה' מהונך ומראשית כל תבואתך, כמראשית כל תבואתך. רבי גמליאל בר אינייא בעא קומי רבי מנא, מה חומש בכל שנה ושנה, לחמש שנים הוא מפסידי כולא, אמר ליה, בתחילה לקך, מיכן ואילך לשכר".

וכ"פ בטוש"ע (י"ד ר"ס רמ"ט): "חומש זה שאמר, שנה ראשונה מהקרן, מכאן ואילך חומש שהרויח בכל שנה". וכתב הש"ך (שם ס"ק ב'): "ונראה דהוא הדין במעשר לבינוני, שנותן שנה ראשונה מעשר מהקרן, ואח"כ מעשר מהרויח" (והנה בפירוש המשניות להרמב"ם (פ"א מ"א) כתב, שאם אין עניים לפניו: "מפריש את החומש מכל הכנסותיו, לא מן הקרן, ומוציאו בדבר מצוה". ועי' בברכי יוסף י"ד סי' רמ"ט ס"ק י' שכתב שאין כוונתו לחלוק על הירושלמי, וביאר דבריו באופן אחר, ועי' בשו"ת ישכיל עבדי ח"א סי' י"ג שהאר"ך).

מפרש בשו"ת אגרות משה (י"ד ח"א סי' קמ"א): "שנה ראשונה מהקרן, פירוש מהמעות שהשיג תחלה לעשות בהם מסחר אם נתנו לו מתנה או ירושה, צריך ליתן המעשה, ומן התשעה חלקים יעשה המסחר ויתן אח"כ מהרויח עשירית. והשנה שהזכר בש"ע, הכוונה שהוא יכול לעשות החשבון פעם אחת בשנה, ונוגע זה באם פעם אחד הרויח ופעם אחד הפסיד, ינוכה ההפסד מהרויח".

וכן כתב באהבת חסד (ח"ב פ"ח סי' ס"א): "גדר המעשר הוא, דצריך להפריש מתחלה מעשר מן הקרן, ואח"כ כשיזמין לו ד' ריוח, יתן מעשר מן הריוח. והנה יש הרבה אנשים שנהרסים במדת מעשה, אבל אין נהרסים רק ליתן מן הריוח, אבל לא מן הקרן. ולא כן דרך האמת לצאת ידי חובת מעשה, כמבואר בפוסקים, אלא מתחלה יפריש מן הקרן (עיי' שו"ת ע"ד).

מכל מה שהבאנו עולה, שנתנית מעשר כספים אינה **חיוב** מעיקר הדין, אלא הופכת לנדר לאחר שהתחילו לנהוג בה. מעתה, היות וכל הנודר – נודר על דעת המנהג, והמנהג כיום לתת רק מכסף מזומן ולא מחפצים, ולא מהקרן, אלא רק מרווחים, גם מי שהתחיל לתת, אינו חייב לתת אלא כפי המנהג.

וכעין זה כתב בשו"ת שבט הלוי (ח"ה סי' קל"ג ס"ק ג' אות ז'): "נראה מסתימת המנהג, שאין דרך ליתן מעשר מירושת קרקע וכל נכסי דלא נייאד. ולא שמענו מעולם, שמי שניתן לו דירה או בית לגור בו כמנהג היום בארץ ישראל, שיהיה צריך להפריש ממנו מעשר כספים, מה שלפי המציאות היום גם בלתי אפשרי. וכן ראיתי מובא בשם ספר יוסף אומץ. ובמרבית המקרים אין להמקבלים דירה האמצעים להפריש סכום גדול כזה".

מטעם זה עצמו, אין חיוב לתת מעשר מתלושי קנייה, היות והמנהג שלא לתת מהם מעשה, וכל החיוב הוא רק לפי המנהג.

ד"ה עשר תעשה, הכי איתא בספרי, עשר תעשר את כל תבואת זרעך, אין לי אלא תבואת זרעך, רבית פרקמטיא וכל שארי רווחים מניין, ת"ל את כל... נמצא שהוא מדאורייתא. ואף אם נימא שהוא רק מדרבנן, והקרא הוא רק סמך בעלמא, מכל מקום קשה על הב"ח דקאמר שאינו אפילו מדרבנן, ומכח דברי ספרי הנ"ל, הב"ח נשבר ואנחנו נבטלנו" (בשו"ת חת"ס י"ד סי' רל"ב נקט בדעת המהר"ל, שחיוב מעשר כספים הוא מן התורה, ושהש"ך חולק, עיי"ש, ועי' בשו"ת שבט הלוי ח"ו ס"ס קצ"ה שתמה עליו).

ובשו"ת חות יאיר (שם) תרץ: "לזה אני אומר, אפשר יכול וקרוב להיות דאישתמיטתיה, מדלא זכור כלל. ומכל מקום אינו מוכרח, כי אפשר דלא חש לו. וכך עניינת וקלישת דעתי נוטה כב"ח, שהרי לא נזכר שום דבר בש"ס ממעשר כספים... ואפילו אם תמצי לומר, דמכל מקום מדרבנן הוא, מכל מקום קשה, למה הרמב"ם שדבר כל מילי דאורייתא ודרבנן ותקנות וסיגים, ולא זכר זה בשום מקום, וכן הסמ"ג... ועל כרחק מפני דסבירא להו ההוא דספרי הוא אסמכתא בעלמא ודורש. וכמו שאמרנו בירושלמי, אין למדין הלכה לא מפי הלכה, פירוש – משניות, ולא מן התוס' ולא מן ההגדה, כל שכן בדלא נזכר בש"ס כלל... ואילו היה מדרבנן, האי היו ישראל קדושים מקלין בה, עד שרק אחד מעיר ושנים ממשפחה נזהרין בה... ומכל מקום מי שנהג כן ימים רבים, ששווי עולה חובה, אדוה ליה נדה, וחמיר ממילי דרבנן" (ועי' בברכי יוסף י"ד סי' רמ"ט ס"ק ג' שינו"ג בדבריו).

גם בשאלות יעבץ (ח"א סי' ו') כתב: "נראין דברי האומרים שאין לו עיקר מן התורה, רצוני לומר בחיוב, אם לא ממדת חסידות, ודאי יש לו עיקר ועיקר, מדברי אבן הזקן – וכל אשר נתן לי עשר ואשרנו. ועל זה אנו סומכין להקל בו, שלא לגדוש המדה להחמיר יותר ממה שנהגו, והנח לישראל בני נביאים, די להם במה שהחמירו על עצמן לפני משורת הדין. ויש לי ראייה מפורשת שאין עיקר למעשה... אבל ישראל קדושים הם החמירו על עצמן בכל ארצות אשכנז, קיימו וקיבלו עליהם חוק ולא יעבדו לעשר ממון הנודניא שמכניסים להזוג, כדי שתשרה ברכה בממונם".

ממה צריכים להפריש

איתא בירושלמי (פאה פ"א ה"א): "מר רבי שמעון בן לקיש בשם רבי יהודה בן חנינא, נמנו באושא שיהיה אדם מפריש

שורש ד' * ענף א'-ב'

רצה והחליצנו ה' אלוקינו

ביותר, לסם חיים ומיטיב, וכאשר ראה המלך שהשפעתו מידית". למותר לציין שהרופא השני אשר השכיל להפך את סם המוות בעצמו לסם חיים אותו מינה המלך לראש ושמה עמו שמחה רבה".

"כמו כן בעבודתנו את ה' ית", מנער תנחום את שלמה חיים המרותק לסיפורו. "לאחר שנתבאר גודל המעלה שישינו בלילי שבתות והמתקת הדינים להפכם לטוב, אשר זהו גודל מעלתה היא אשר ממכה עצמה מתקן רטיה. וזהו ג"כ מהפעולות שנגעים בקידוש על היין אשר כאמור נמתקים בחינות הגבורות ונתהפכים לרחמים. ועיין בדברי קודשו של רבינו בשורש הרביעי האין נתמתק שם אלוקים אשר ידועים הם ליודעי חן ונתבאר שם שההמתקה של שם אלוקים במילוי ההין שורש הוא אחרונה של שם הגדול המתקנתו ע"י מספרו שעולה 'רצה'. וזה פועל שמ'צרה' עצמה נתהפך להיות 'רצה' ו'צרה' ששניהם הם אותם אותיות. וזהו המעלה הגדולה שבשבח 'ורצה בנו'. 'ועבור זה אנו מתפללים בשבת שהוא שעת המתקה הן מצד עצמו הן מצד קצת שבחים והודיות שלנו, שיומתק גם בחינת אלוקים הזה, שיהיה נעשה בבחינת רצה, ולזה מתפללים ואומרים 'רצה במנוחתינו' שיהיה נעשה בחינת רצון ביום מנוחתינו, וגם 'רצה והחליצנו' ומבקשים שלא תהיה צרה ביום מנוחתנו, רק שהאותיות ה'צרה' תתהפך ל'רצה', וכן הוא באמת על ידי השבח והודיה ויין המשמח של קידוש נמתק בחינת אלוקים הזה ל'רצה' שהוא במידת הנצח הידוע ליודעי חן. וזהו שאנו אומרים בקידוש היום 'ורצה בנו', כי נעשה בהקידוש בחינת רצה, ואז נמתקו שלוש מידות נצח הוד יסוד הידועים לבחי' רצה ועונג".

"שלמה חיים, הבט נא בפנים בתוך דבריו הקדושים והמאירים של ההייליגע סידורו של שבת אשר מסביר ביסוד זה באופן נפלא את פסוקי התורה הקדושה, ואכן הדברים ידועים שעבודה גדולה ונשגבה במעלה יתירה הוא להפך מ'נגע' ל'ענג' ומ'צרה' ל'רצה'. אה, ש'בת ב'ו ת'רצה. ותתאר לעצמך שלזאת זוכים אנו קרוצי חומר לפעול במעשינו בעמדתנו עם הכוס לקדש על היין".

"פלאי פלאים תנחום", מפטיר שלמה חיים בהשתאות, "אני נייע דעהרער, הבחנה מחודשת ב'ורצה בנו". כמה גדולות ונצורות יכולים אנו לפעול במעשינו הקטנים. רק צריך לכוון קצת וליתן את הדעת לזה, יעזרו השי"ת. - יישר כוחך תנחום, שבתא טבא".

היה מלא אימה ויראה מפני מרד או מהפכה או כל שם וחניכא דאית ליה, שלא יבואו חס ושלום בגבולו. לכן היה גודר את עצמו ושומר על עצמו בשמירה מעולה.

כדרכם באותם הימים, היו המלכים חוששים ביותר מפני הרעלה, אשר מלאכה קלה הוא ו'נקיית כפים' יחסית, אשר באמצעותה יכול כל אויב ועוין להפוך אותו מעומד לשוכב, ומחי להפיץ מזה. לכן היו שוקדים ומשתדלים בכל עת שיהיה בקרבם רופא נאמן אשר גדול כוחו למגר ולהחליש ולרפא את כוחות של הארס והרעלים המזיקים, שבאם חלילה יארע שהמלך יבלע רעל, אזי מיד תהא רפואתו קרובה לבוא.

כעת, עמדו לפני המלך שני רופאים ידועי שם אשר כל אחד מהם התפאר ביכולותיו לרפא ולשכך את ארס הרעל החזק ביותר. המלך החליט לקבל את שניהם ובבוא העת ייבחנו יכולותם. ואכן, לא ארכו הימים והמלך אשר יצא עם אחוזת מרעיו לביקור באחד ממחוזותיו, נפל שמה למשכב ולטענת הרופאים הסיבה היתה הרעלה קשה וזדונית. מיד הוזעק אחד משני הרופאים האלו, והלה מיהר לרקוח סם רפואה, הלך ורקוח טחן ובישל עד אשר לבסוף הכין את הסם המיוחל, ואכן המלך בלע ממנו כמה טיפות ומיד החל לחזור לאיתנו. כמובן שהמלך העשירו עושר רב וכיבדו ורוממו כי אכן לו יאה תהילה.

ימים חלפו ולמרבית התדהמה שוב הורעל המלך, והפעם במדינה אחרת, ומצבו הלך ונתדרדר. מיד הריצו את הרופא השני שיראה ויכניח אף הוא את יכולותיו. אותו הרופא לא הוצרך ללכת לשום מקום, מיד הוא הוציא מכיסו מקטורנו בקבוקון קטן, וטיפטף לתוך פיו של המלך כמה טיפין ומיד חזר המלך לאיתנו. כאשר הבריא, הביאו לפני המלך את שני הרופאים למען יחליט המלך למי נאה תהילה ולמי משפט הבכורה. שאל המלך את שני הרופאים האין פעלו את פעולתם. נענה הראשון, שהוא זיהה את מהות הארס ומיד הלך ורקח תרופה לזה. "יפה מאוד" שיבחו המלך. "ואתה מה פעלת", פנה אל עמיתו, "לי" נענה השני "יש ברשותי מרקח מיוחד, אשר ביכולתו להפך את הרעל העוצמתי

א-ש-ר ק-ד-ש-נ-ו ב-מ-צ-ו-ת-י-ו ו-ר-צ-ה ב-נ-ו --- קול גדול ולא יסף, אשר בלהב יוצאת, נשמעה מבעד לחלון החצי פתוח. שני הידידים הרימו את ראשם לשמע הקול, "אה... כאן ביתו של בערל ידידנו", מפטיר שלמה חיים, "אש הבערה אשר בקרבו לא נתנה לו מנוח, ותיכף עם גמר התפילה חש ורץ לביתו לקדש על היום ולהיעיד על מעשה בראשית". ציפור לילה אשר האטה את מעופה החרישי לשמע הקול המתרום המשיכה במעופה. ושלמה חיים מיועדנו נאנח אנחה שיש בה מן סיפוק הנפש, "אה, שמעת את ר' בערל 'הער קאכט ווי אקסעל', והתנועה והנעימה ממש הישר מעולמות עליונים", ממשיך שלמה חיים להתפייט.

"אכן", מסכים עמו תנחום עם כל מילה, וממשיך בשאלה, "שלמה חיים, ההתבוננת פעם במילים נשגבות אלו 'אשר קדשנו במצותיו ורצה בנו'. התזכור אין היה הרבי זצ"ל חוזר ברגש על האמרה שזה מלשון קידושין, שכביכול הקב"ה מקדש את נכסות ישראל ע"י מצותיו הקדושים. אך יש להתבונן קצת בענין, שהרי הלשון שאומרים הוא 'אשר קדשנו במצותיו', ואח"כ 'ורצה בנו', ולכאורה יש כאן כפל לשון שהרי אחר אשר קדשנו שהוא מעלה נשגבה, מה יש להוסיף עוד ורצה בנו. אולי היה אפשר לשנות הסדר, קודם רצה בנו ואח"כ קדשנו".

ועוד צריך להתבונן, הרי מידי דברינו מענין הקידוש, נתבאר שענינו הוא ג"כ המתקת הדינים וכמו שאמר רבינו הסידורו של שבת שמאותיות 'דוה' נהפך ל'הוד', וא"כ יש להתבונן אין מתקשר ענין זה עם הלשון אשר קדשנו במצותיו ורצה בנו".

"קושיא עצומה שאלת", מסכים עמו שלמה חיים, "ממש שאלת חכם בהבנה עמוקה, ומה באמת הפשט בזה" - מסיים.

"ובכן, הסכת ושמע לסיפור נאה", מתחיל תנחום את נועם שיחו. "לפני רבות בשנים היו היה מלך רם ונישא, מדינות רבות סרו למרותו ושלטונו התפרס על פני שטחים עצומים והשתרר על רבבות תושבים ששמו לו את נאמנותם. ברם, בימים ההם בו כל מלך ומושל

חזקני הנזה

המשך מעמוד ב' <<<

במוצאי יו"ט (ט"ו) אבל יש בו רוח יתירה, שזה מצות השמחה שבלב שיש במועדים. ונשמט הזמנים הוא שבת קודש - יומא דנשמטא.

והנה לפי כל המבואר כאן אזי ענין יציאת מצרים הוא שבנ"י צריכים להיוולד ממש מחדש למציאתם האמיתית להיות 'בני מלכים', ומבחינת עבד שפל לעם הדומה לחמורים, ובחינת עובר המובלע בקרב מצרים, צריכים להתחדש לבחינת ממלכת כהנים וגוי קדוש. וסדר הענינים להביאם לזה היה, שעשה הקב"ה עשרת מכות כנגד עשרה מאמרות שבהם ברא העולם, וכדי להוציא ממצרים - את כל חלקי מלכות האדם שלח הקב"ה ג' רועים לגאלם, משה אהרן ומרים הנביאה. משה רבינו הוא דרגת הנשמה שבמח הכוללת של כלל"י שיוולו לחזור למלך בבחינת מח-נשמה. [משה אותיות נשמה, בלי הני' בסוד 'תחסירו מעט מא'!] ואהרן הכהן הוא לבם של ישראל, 'והיה על לב אהרן', ו'ראך ושמח בלבו', שיוכלו לחזור ולמלוך בבחינת לב-רוח. וע"י מרים הנביאה קיבלו כלל"י את הכח לחזור לשלוט בבחינת הנפש-כבד, לשלוט על כל התאוות והרצונות, ולכן המים שהם שייכים לתאות מיסוד המים היה שייכים לבאר של מרים.

ולכן כאשר משה רבינו מאסף את בני"ל לקראת הגאולה שהיא הבריאה מחדש, נתן להם את השלוש הענינים שיבראו את ג' חלקי נפשם למלוך עליהם מדרגא לדרגא. ולזה המצוה הראשונה שנתן להם זה קידוש החודש - "החודש הזה לכם ראש חדשים" [וכל החודש בחינת ראש חודש], ודרגת הנפש. ואח"כ המצוה השניה שנתן להם זה מצוות יום טוב - "בחמשה עשר לחודש הזה חג המצות", והוא דרגת הרוח. והמצוה השלישית היא שבת שניתנה במרה קודם קבה"ת. והוא דרגת הנשמה. ואז תהיה מלכותם בשלימות.

זמני השיעורים של כ"ק מן אדמו"ר שליט"א

שיעור חסידות לאברכים יום שלישי - בשעה 9:15 בערב

שיעור אור החיים הק' יום חמישי - בשעה 7:45 בערב

ניתן לשמוע השיעורים "מערכת זוטשקא" 072-3181-866

יעמדו על הברכה מצדיקי הרבים שהרימו תרומתם להוצאת הגיליון

ידידנו הנכבד

הר"ר נחום אהרונב הי"ו
חתן ידידנו
הרה"ח ר' משה לייב המאירי שליט"א
לרגל הולדת הבן הנכד
למזל טוב ובשעט"מ
וה"ח שריאו ממנו ומכל יוצ"ח
רוב נחת דקדושה וכט"ס אבי"ר

ידידנו הנכבד

הרה"ח ר' משה דוד דייטש שליט"א
לרגל הולדת הנכד
למזל טוב ובשעט"מ
וה"ח שריאה ממנו ומכל יוצ"ח
רוב נחת דקדושה וכט"ס אבי"ר